

til en endelig Afgørelse. Jeg beklager for saa vidt, at den høje Regering har valgt dette Tidspunkt til at fremsætte Forslaget, fordi jeg mener, at Forholdene ikke er tilstrækkelig afklarede; det er de ikke her i Rigsdagen og heller ikke ude i Befolkningen. Thi det, Befolkningen til Dato har set af Kronestigningen, det er kun den smukke Side af Medaillen; nu først begynder den anden Side af Medaillen at vise sig, nu faar man at se, hvilke Følger Kronestigningen har, og nu syntes det mig bedre, om man havde ventet indtil denne Afklaring var indtraadt baade her og ude i Folket, ganske som det var Forudsætningen i Udtalelsen fra Valutaraadet, der kom 23. Juli i Fjor Sommer.

Dette Lovforslag tager som sit Udgangspunkt denne Udtalelse fra Valutaraadet og søger sit Grundlag i Erhvervenes Erklæringer, og dets Formaal angives at være dette: at skulle skaffe et Pusterum. Jeg kan ikke se rettere, end at Forslaget er i Uoverensstemmelse med sit Udgangspunkt, at Grundlaget svigter, og jeg har det Indtryk, at det ikke vil opfylde sit Formaal. Derfor havde jeg ønsket, at man havde ventet noget længere, inden man havde taget Stilling og var fremkommet med Lovforslaget; men det maa naturligvis blive Regeringens Sag, det skal jeg ikke blande mig i. Men det vil jo vise sig under Forhandlingerne, om man har valgt det rette Tidspunkt, eller om dette Forslag ender med at faa, hvad man kunde kalde en sørgelig Skæbne for et Regeringsforslag.

Naar jeg mener, at Forslaget ikke er i Overensstemmelse med sit Udgangspunkt, Valutaudvalgets Udtalelser, er det, fordi der i denne Udtalelse peges ikke blot paa en Forhøjelse af Mindstekursen, men paa Valutaspørgsmaalets Endemaal, og der peges paa Overgangsvanskelighederne ved den endelige Fæstnelse. Alle disse tre Ting findes i Virkeligheden under eet; det er ikke saaledes efter min Opfattelse, at man kan pille det ene ud fra de andre; Meningen var uomtvistelig den Gang, at naar vi igen skulde behandle Valutaspørgsmaalet, var det under den Forudsætning, at alle tre Spørgsmaal skulde klares under eet. Derfor siger jeg, at naar man ikke samtidig giver Klarhed over Endemaalet og ikke siger os, hvilke Vanskeligheder der er at overvinde, og hvorledes de skal overvindes, saa har man forladt Udgangspunktet, der, som jeg sagde før, hviler paa Erhvervenes Erklæringer.

Jeg kan ikke med min bedste Villie se, at Forslaget er i Overensstemmelse med disse Erklæringer; tværtimod, det forekom-

mer mig at være i Modstrid dermed. De Svar, som der gentagne Gange har været hentydet til, siger to Ting. Den ene Besvarelse gaar ud paa — og den er ganske enstemmig og ubetinget —, at den danske Krone skal lægges fast. Der er ingen af alle de Besvarelser, som ikke kan tages til Indtægt for dette Standpunkt. Det andet Svar, der foreligger, det, som tager Sigte paa Fremtiden, paa det endelige Maal, peger i de allerfleste Erklæringer paa Pariteten; men denne Henpegning til Pariteten er betinget i allerhøjeste Grad, idet det ene efter det andet af Erhvervene siger: Under denne eller hin Forudsætning ønsker vi Pariteten. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har peget paa, hvad Landbrugsraadet har skrevet i sin Erklæring, og det ærede Medlem har gentaget disse Krav her: Nedgang i Skatterne, Nedgang i Produktionsomkostningerne, og Nedgang i Lønningerne. Det var disse Forudsætninger, som Landbrugsraadet maatte finde nødvendige, for at vi kan taale en Krone i Pari. Ærede Medlemmer vil vide, og vil faa det at høre igen om lidt, at det, Industrien krævede for at faa Kronen i Pari, var et Deflationsværn. Og saadan var alle Erklæringerne, den ene efter den anden; man vil se, at de alle sammen til Pariteten knyttede en eller anden Forudsætning.

Efter den Finanslovdebat, der er ført, efter de Taler, der er holdt af Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, og af det ærede Medlem Hr. Rode, kan man imidlertid sige, at der ikke med nogen som helst Udsigt vil kunne regnes med et Deflationsværn her i Landet; jeg maa derfor mene, at Industriraadets Erklæring er afgivet under bristende Forudsætninger. Og som det gaar med denne Erklæring, gaar det med de fleste andre. Maa jeg blot pege paa Spørgsmaalet om Skatterne. Ærede Medlemmer vil erindre, hvorledes den højtærede Finansminister under Finanslovdebatten, da han blev trængt, mente, at han ikke kunde give Tilsagn om, at Skatterne skulde blive mindre; tværtimod syntes der mig at være en Tendens til, at han vilde mene, at de vilde blive højere. Man vil ogsaa erindre, hvorledes den højtærede Trafikminister i Spørgsmaalet om Fragtsatserne og Portoer ikke viste nogen som helst Tilbøjelighed til at sætte dem ned; nej, det, det først og fremmest kom an paa, var *ikke*, hvorledes Forholdene skulde forme sig for Erhvervene, det Grundsynspunkt, der skulde anlægges, var, at de paagældende Virksomheder skulde svare Regning.

Nu ved jeg ikke, hvad man kan udlede af de Betragtninger, den højtærede Stats-